

Yalnızlık Çağında

– MESUT ÇİFTÇİ · 03 Ekim 2024

Hayat gibi,
Hayatım gibi;
Bana kollarını açmaz bu kalabalık şehir,
Cadde ve sokaklarında,
Yamalı asfalttan yollarında,
Yazında, kışında ve baharında,
Yalnızlığımın izleri silinir bir bir.
Dillerde suskunluk
Ve tüm yürekler buz tutmuş,
Gözlerde donuk bir öfke,
İçleri boşaltılmış bedenler,
Cevaplarını aramaktan vazgeçilmiş nedenler,
Birazlar, azlar ve belkiler.

Her köşe başında bir yabancı,
Her yüzde sanki aynı iz,
Ama hiçbiri beni görmez,
Bana dönmez ki hiçbir duygulu göz.
Ne bir selam ne bir gülüş,

Ne de birkaç tatlı söz,
Yoktur bir dost eli
Veyahut tam bana sıra gelmişken kalmamıştır,
Kalabalığın içinde yalnızlık,
Tarife ihtiyacı olmayan bir tür delilik.

Sözler, cümleler ve sesler havada asılı,
Anlamı yok artık,
Her cümlede yitik bir sır,
İnsanlıksa zifiri karanlık.
Kimse kimseyi mi dinlemez,
Herkes kendi derdinin rençperi,
Gözler renkli ekranlara sabit,
Ruhlar tek renk zincirlerinde.

İçimde sonsuz bir boşluk evreni,
Genişlemekte her gün sessizce,
Sosyal denilen bu şehir ve bu dünya,
Yabancı gelir her defasında işte.
Bir kalbim var ama dinlemezler beni,
Duvarlar arasında sıkışıp kalmış
Ve olmamış
Ve olamamış
Ve olgunlaşmamış sevgimi.

Sanki duvarlar konuşur da insanlar susar,
Her nefesin altında bambaşka bir acı var.
Sosyal ağlar dedikleriye,
Koskoca bir sirk
Ya da koskoca bir tiyatro,
Herkes maskeleriyle sahnede,
Gerçeklik ise çoktan atılmış çöplüğe.

Elimi uzatsam boşluğa,
Dokunamam ki kimseye,
Sesimi yükseltiyim desem,
Yankılarını işitirim yine kendi sonsuz boşluğumda.
Çağımızın vebası bu,
Yalnızlığın çağı,

Yükreleri buz kesmiş insancıklar
Ve herkes kendi oyunda.

Oysa bir dokunsalar bana,
Bir bakabilseler gözlerime,
Görebilirlerdi belki içimdeki çocuęu,
Belki de elleri ellerime deęse.
Ama kalpler kilitli,
Yollar çetin ve dar,
Bu sosyal maskeli balo,
Beni yalnızlığa boğar.

Yine de pes etmem ben,
Edemem çünkü,
Çığlık çığlığa haykırırım kalbimin sesini,
Şiirlerimle
Ve bu kısır döngüde ararım sevginin izini.
Bir şiir yazarım,
Bir dize dökerim,
Sevdayı sararım beyaz kağıtlara
Belli mi olur?
Belki bir gün gelir de kırılır bu zincirler,
Açılır kapılar.

Bir dünya hayal et sen,
Dostlukları gerçek,
Maskesizmiş tüm yüzler
Ve samimiymiş her bir yürek.
Olmaz deęil ya...